

Arrest

nr. 208 805 van 5 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. LECOMPTE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient bij monde van haar ouders beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster geweigerd omdat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar verzoek tot internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door haar vader, motieven welke reeds in het kader van zijn eerste verzoek tot internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat haar vrees in haar land van herkomst niet gerelateerd is aan deze feiten, maar betrekking heeft op haar persoonlijkheid en haar uitdrukkelijke wens zich verder persoonlijk te kunnen ontwikkelen. Zij licht toe dat zij als dertienjarige haar identiteit die zij in België ontwikkeld heeft, wil behouden en zich niet wil voordragen als een moslima. Haar terugzenden naar een land die zij niet kent en waarvan zij de gebruiken niet kent, heeft luidens haar tot gevolg dat zij blootgesteld zou worden aan vervolging. Zij vervolgt dat haar vrees dan ook niet zozeer gelegen is in IS, maar wel in het feit dat zij haar identiteit als jonge vrouw van christelijke oorsprong dient te verbergen.

2.2. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongegrondheid van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster en afdoende gemotiveerd heeft door te verwijzen naar de beslissing genomen in het kader van het zesde verzoek van haar vader.

Bij de beoordeling van een verzoek tot internationale bescherming zijn vooreerst zowel de nationaliteit als de herkomst van belang. In de bestreden beslissing wordt dan ook op correcte wijze gewezen op de beslissing genomen in het kader van het verzoek tot internationale bescherming van haar vader, waarbij besloten werd tot ongeloofwaardigheid van hun beweerde herkomst uit Bagdad.

De Raad stelt voorts vast dat uit de beslissing genomen in hoofde van haar vader tevens blijkt dat de motieven aangevoerd door verzoekster zelf mede in rekening werden gebracht. Zo wordt, wat betreft verzoeksters vrees dat zij haar identiteit als jonge vrouw van christelijke oorsprong dient te verbergen, in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: "De christenen in Noord-Irak hebben de mogelijkheid hun godsdienst ongehinderd uit te oefenen en er is sprake van een zekere maatschappelijke tolerantie ten aanzien van andere geloofsovertuigingen. Dat uw dochter verplicht zou worden een hoofddoek te dragen of elk lichaamsdeel zou hoeven te bedekken zoals zij aanhaalde, wordt niet ondersteund door objectieve informatie (CGVS X). Bovendien blijken vooral christenen goed vertegenwoordigd in het Koerdische parlement en de provincieraden. Over het algemeen is de (verblijfs)situatie voor christenen in Noord-Irak veilig en zij ondervinden er gevoelig minder problemen dan in Centraal-Irak."

Ook met wat haar vader tijdens het gehoor van verzoekster ten berde heeft gebracht, met name een wetswijziging die toelaat dat meisjes vanaf 9 jaar mogen worden uitgehuwelijkt, heeft de commissaris-generaal, zoals blijkt uit de beslissing genomen in hoofde van haar vader, rekening gehouden: "Verder moet, wat betreft uw bewering dat Irak sterk onder invloed staat van Iran, hetgeen u staft aan de hand van het vermelden van een **wetswijziging** die toelaat dat meisjes vanaf negen jaar mogen worden uitgehuwelijkt (CGVS X p.6-7), worden opgemerkt dat u niet aantoont dat deze algemene informatie in uw concreet geval tot een nood aan bescherming zou leiden. Er kan niet worden ingezien hoe zulke wetswijziging een rechtstreeks gevolg zou hebben voor u of uw gezinsleden. Immers, het is niet omdat zulks wettelijk zou zijn toegestaan dat iemand hier ook onmiddellijk risico toe zou lopen. Bovendien worden uw verklaringen niet ondersteund door informatie waarover het CGVS beschikt (en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Hoewel er weliswaar een voorstel tot wetswijziging in deze zin werd gedaan, werd dit eind 2017 immers weer ingetrokken."

Verzoekster kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat de door haar aangebrachte elementen niet werden onderzocht.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift opwerpt dat in haar dossier geen informatie werd toegevoegd met betrekking tot de christelijke minderheid in Irak, specifiek voor Bagdad "waar verzoekster van afkomstig is", wijst de Raad er op dat geen geloof wordt gehecht aan hun herkomst uit Bagdad. Deze opmerking is dan ook niet dienstig.

2.3. Voor het overige verwijst verzoekster naar de procedure van haar ouders. Inzake haar ouders (A.R. X) wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als volgt beschikt:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidige verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige vijfde respectievelijk zesde verzoek tot internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken hebben uiteengezet, met name problemen met terroristen in Bagdad. Zij wijzen tevens nogmaals op de precare situatie in Iraaks Koerdistan, ook voor christenen, waardoor hun familie verhuisde. Verder wijzen zij op hun moeilijke levensomstandigheden in België omwille van hun illegale status. Verzoeker haalt nog aan dat Irak sterk beïnvloed wordt door Iran; zo zou er een wetswijziging zijn gekomen die toelaat dat meisjes vanaf 9 jaar mogen worden uitgehuwelijkt.

Inzake verzoekers hun eerste asielaanvraag werd op 7 september 2007 door de commissaris-generaal besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof kon worden gehecht aan hun jarenlange verblijf, tot hun vertrek uit Irak in 2007, in Irak én bijgevolg evenmin aan de problemen die zij aldaar zouden gekend hebben. De commissaris-generaal kon voorts nog vaststellen dat verzoekers geen elementen aanhaalde die aantonen waarom zij, met hun gezin, niet in Zakho (Noord-Irak) konden gaan wonen. Deze beslissing werd op 4 december 2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 4444 bevestigd. Het daaropvolgend beroep bij de Raad van State werd op 13 februari 2008 verworpen.

In het kader van hun tweede asielaanvraag werd op 24 juli 2008 door de commissaris-generaal opnieuw besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 december 2008 bevestigd door deze Raad in het arrest nr. 20.646. Verzoekers hun derde verzoek werd op 24 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Verzoekers hun vierde verzoek tot internationale bescherming werd op 20 november 2013 door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Hun beroep hiertegen werd verworpen bij 's Raads arresten nrs. 149 168 en 149 169 van 6 juli 2015.

Verzoeker diende op 15 juli 2015 een vijfde verzoek tot internationale bescherming in, dat op 12 november 2015 niet in overweging werd genomen door de commissaris-generaal. Verzoeker tekende tegen deze beslissing geen beroep aan.

Ter ondersteuning van hun huidige, vijfde respectievelijk zesde verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers de volgende documenten neer: de originele identiteitskaart van hun dochter (d.d. 1/6/05) en kopieën van attesten van hun nationaliteit en geboorte en dat van hun dochter, uitgereikt door de Iraakse ambassade; verzoeksters identiteitskaart; hun nationaliteitsbewijs en dat van verzoekers broers; de attesten van inschrijving in de gemeente hier in België van verzoekers ouders, twee foto's van kerken in Zakho met bewakers voor en brieven van de school van hun dochter.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige verzoeken tot internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun beweerde verblijf in Bagdad en de door hen aangevoerde problemen die er zich zouden hebben afgespeeld, en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van huidig volgend verzoek geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het volharden in hun verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In de mate verzoekers hekelen dat verwezen wordt naar de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun verklaringen ten tijde van hun eerste verzoek om internationale bescherming, wijst de Raad er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de

kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

Waar verzoeker wijzen op het feit dat verzoekers ouders erkend werden als vluchteling, benadrukt de Raad dat elk verzoek tot internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Het feit dat verzoekers ouders werden erkend in België als vluchteling, houdt niet in dat verzoeker om die redenen ook erkend moet worden. Elke aanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekers blijven hier echter in gebreke. Reeds in het kader van hun vorige vier respectievelijk vijf verzoeken tot internationale bescherming werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde verblijf in Bagdad en de daaruit volgende problemen gelet op hun gebrekkige kennis over Bagdad. De bestreden beslissingen merken daarbij nog terecht op dat verzoekers broers evenmin erkend werden als vluchteling.

Verzoekers voeren voorts op algemene wijze aan dat meisjes gediscrimineerd worden en dat de overheid daar geen vat op heeft. Verzoekers verwijzen in dit verband naar een COI Focus "van recente datum" waaruit luidens hen voldoende blijkt dat de overheid geen vat heeft op de situatie in Bagdad en de milities er vrij spel hebben, doch gaan eraan voorbij dat geen geloof gehecht wordt aan hun beweerd verblijf in Bagdad en dat, gezien hun verklaringen, de situatie in de provincie Dohuk dient te worden beoordeeld. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat de situatie van de christelijke gemeenschap, waartoe verzoekers behoren, in Noord-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming. Met uitzondering van twee belangrijke aanvallen tegen christenen en yezidi's in december 2011 werd voor het overige, geen melding teruggevonden van religieus gemotiveerd geweld tegenover christenen. De christenen in Noord-Irak hebben de mogelijkheid hun godsdienst ongehinderd uit te oefenen en is er sprake van een zekere maatschappelijke tolerantie ten aanzien van andere geloofsovertuigingen. Dat hun dochter verplicht zou worden een hoofddoek te dragen of elk lichaamsdeel zou hoeven te bedekken zoals zij aanhaalde, wordt niet ondersteund door objectieve informatie. Bovendien blijken vooral christenen goed vertegenwoordigd in het Koerdische parlement en de provincieraden. Over het algemeen is de (verblijfs)situatie voor christenen in Noord-Irak veilig en zij ondervinden er gevoelig minder problemen dan in Centraal-Irak. Als er in de Noord-Iraakse regio al gewelddadigheden vanwege IS voorkomen, hetgeen blijktens de informatie zeldzaam is, hebben deze eerder de Koerdische veiligheidsdiensten als doelwit en tot op heden geen minderheden.

Waar verzoekers de (veiligheids)situatie (voor christenen) in Irak, en meer specifiek in Zakho, betwisten en voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met recente ontwikkelingen, zoals de Turkse aanvallen, gezien de oude verslagen van het CGVS, dient vooreerst opgemerkt te worden dat de informatie vervat in het administratief dossier aangaande de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome regio dateert van 18 augustus 2017 (adm. doss., landeninformatie) en verzoekers geen (andersluidende) informatie bijbrengen waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop deze COI Focus gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoon dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focus niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2.4. De stukken gevoegd bij het verzoekschrift, werden reeds voorgelegd en zijn tevens reeds besproken in het kader van verzoeksters ouders hun verzoeken tot internationale bescherming. Het nogmaals bijbrengen van diezelfde documenten vermogen geen ander licht te werpen op de gedane bevindingen.

3. Derhalve lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Irak.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 juni 2018, voeren de ouders van verzoekende partij aan dat zij verschillende documenten hebben neergelegd en wijzen zij erop dat de hele familie van verzoeker, waaronder de ouders erkend werden als vluchteling omdat aangenomen werd dat zij Christenen zijn uit Bagdad. Haar ouders legden de volgende documenten neer: de originele identiteitskaart van hun dochter (d.d. 1/6/05) en kopieën van attesten van hun nationaliteit en geboorte en dat van hun dochter, uitgereikt door de Iraakse ambassade; verzoeksters identiteitskaart; hun nationaliteitsbewijs en dat van verzoekers broers; de attesten van inschrijving in de gemeente hier in België van verzoekers ouders, twee foto's van kerken in Zakho met bewakers voor en brieven van de school van hun dochter. Ter terechtzitting toont de vader van verzoekende partij nog een oud paspoort en een identiteitskaart. Geen van de documenten werd neergelegd. De ouders van verzoekende partij vervolgen dat geen rekening wordt gehouden met de gewijzigde situatie, met name dat verzoekers ouders werden erkend, zij nu een dochtertje hebben, en vrouwen slachtoffer zijn van doorgedreven discriminatie en dit nog meer geldt voor Christenen.

4.2. Inzake de ouders van verzoekende partij wordt bij arrest nr. 208 804 van 5 september 2018 als volgt gemotiveerd:

“De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 18 juni 2018 opgenomen grond. De Raad herneemt dat reeds in het kader van hun vorige verzoeken tot internationale bescherming besloten werd tot ongeloofwaardigheid van hun beweerde herkomst uit Bagdad. Verzoekende partijen sommen ter terechtzitting de documenten op die zij eerder tijdens deze procedure hebben neergelegd, zonder evenwel enig concreet verweer te voeren tegen de door de commissaris-generaal gedane bevindingen omtrent deze documenten. Verzoekende

partijen tonen ter terechtzitting nog een oud paspoort en een identiteitskaart, doch leggen deze niet neer. Deze documenten worden derhalve niet in overweging genomen.

Verder beperken verzoekende partijen zich in wezen tot het hernemen van bepaalde in hun verzoekschrift aangevoerde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen poneren, werden de door hen aangebrachte elementen, met name dat verzoekers ouders werden erkend, zij nu een dochtertje hebben, en vrouwen slachtoffer zijn van doorgedreven discriminatie en dit nog meer geldt voor Christenen, wel degelijk onderzocht. Voornoemde beschikking luidt dienaangaande als volgt:

“Waar verzoeker wijzen op het feit dat verzoekers ouders erkend werden als vluchteling, benadrukt de Raad dat elk verzoek tot internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Het feit dat verzoekers ouders werden erkend in België als vluchteling, houdt niet in dat verzoeker om die redenen ook erkend moet worden. Elke aanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekers blijven hier echter in gebreke. Reeds in het kader van hun vorige vier respectievelijk vijf verzoeken tot internationale bescherming werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde verblijf in Bagdad en de daaruit volgende problemen gelet op hun gebrekkige kennis over Bagdad. De bestreden beslissingen merken daarbij nog terecht op dat verzoekers broers evenmin erkend werden als vluchteling.

Verzoekers voeren voorts op algemene wijze aan dat meisjes gediscrimineerd worden en dat de overheid daar geen vat op heeft. Verzoekers verwijzen in dit verband naar een COI Focus “van recente datum” waaruit luidens hen voldoende blijkt dat de overheid geen vat heeft op de situatie in Bagdad en de milities er vrij spel hebben, doch gaan eraan voorbij dat geen geloof gehecht wordt aan hun beweerd verblijf in Bagdad en dat, gezien hun verklaringen, de situatie in de provincie Dohuk dient te worden beoordeeld. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat de situatie van de christelijke gemeenschap, waartoe verzoekers behoren, in Noord-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming. Met uitzondering van twee belangrijke aanvallen tegen christenen en yezidi's in december 2011 werd voor het overige, geen melding teruggevonden van religieus gemotiveerd geweld tegenover christenen. De christenen in Noord-Irak hebben de mogelijkheid hun godsdienst ongehinderd uit te oefenen en is er sprake van een zekere maatschappelijke tolerantie ten aanzien van andere geloofsovertuigingen. Dat hun dochter verplicht zou worden een hoofddoek te dragen of elk lichaamsdeel zou hoeven te bedekken zoals zij aanhaalde, wordt niet ondersteund door objectieve informatie. Bovendien blijken vooral christenen goed vertegenwoordigd in het Koerdische parlement en de provincieraden. Over het algemeen is de (verblijfs)situatie voor christenen in Noord-Irak veilig en zij ondervinden er gevoelig minder problemen dan in Centraal-Irak. Als er in de Noord-Iraakse regio al gewelddadigheden vanwege IS voorkomen, hetgeen blijktens de informatie zeldzaam is, hebben deze eerder de Koerdische veiligheidsdiensten als doelwit en tot op heden geen minderheden.”

Behoudens loutere kritiek, brengen verzoekende partijen geen concrete tegenargumenten aan die de gedane vaststellingen weerleggen of ontkrachten.”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Irak.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS